

Глава 1

Спомену

Когато бях малък, за мен баща ми бе човекът, който се бори с морските стихии и след това разказва за своите преживявания. Познавах само положителната му страна – неговата щедрост, чувство за хумор, вежливост – и с него винаги бях много щастлив. Когато бях малък, исках да приличам на него и чак по-късно започнах да осъзнавам, че голяма част от неблагоприятията в живота му се дължат на наследствени причини. Той рядко споменаваше своя баща, за когото знаех само, че е бил голям писател и „жива легенда“, но от когото малко се интересувах, особено когато бях малък. Когато бях на шест, моят герой се казваше Грег Хемингуей, баща ми. След това постепенно започнах да добавям липсващите части от мозайката, която съставляваше неговата личност, и които той никога не бе разкривал пред мен в личен разговор, макар че бяха важна част от характера му. При положение че толкова много биографи бяха посветили доста страници на ненавистта, която Ърнест е изпитвал към майка му, аз, като син на Грегъри Х. Хемингуей, нямаше как да не възприема по наследство obsessedщото чувство, което баща ми имаше към своя татко. Не че някога беше споменал това открито, но конфликтът между Грегъри и

Ърнест, както и конфликтът със собствената му сексуалност, се чувстваха постоянно. И тъй като прекарвах достатъчно време около баща си, за мен не беше трудно да забележа многобройните беве, които го тормозеха през по-голямата част от неговия живот. Той страдаше от маниакална депресия, увеличава се от травестизма и по-късно даже смени пола си. Пиеше и участваше в сбивания, прекара известно време в затвора, но преди всичко страдаше от загубата на баща си. Страдаше по него и в същото време го мразеше. Мразеше го и се обвиняваше за самоубийството на Ърнест през 1961 г.

Със сигурност обаче не беше виновен за това. В края на своя живот дядо ми Ърнест е бил в много тежко здравословно състояние заради комбинираното въздействие на алкохолизма, отслабващата му памет и множеството лекарства, които е вземал за високо кръвно налягане и сърдечно-съдови проблеми. Към всичко това вероятно трябва да се прибави и споменът за самоубийството на собствения му баща. За моя баща обаче тези неща нямаха значение. През последните три години от живота на Ърнест Хемингвей те двамата рядко общуваха. Бяха стигнали до точката, в която след поредица остри писма просто нямаха какво повече да си кажат, а после вече беше твърде късно.

Първия път, спомням си, се замислих за тези неща през 1972 г. Тогава прекарах част от лятото с баща ми в Ню Йорк. Един ден, когато нямахме какво да правим, той ме попита дали искам да се поразходим заедно. Съгласих се, защото си помислих, че може да идем в парка, да изядем по един сладолед, а и с баща ми човек никога не знаеше как могат да се развият нещата. Случайно минахме край едно кино, в което даваха „Новите центуриони“ с Джордж К. Скот, един от любимите актьори на баща ми. Татко ме попита искам ли да го гледам и аз му отвърнах: „Защо не“. Купихме си билети и пуканки, влязохме в салона и си избрахме места. Бяхме само двамата и това ми напомни за времето, което бяхме прекарвали в Маями. Сега не седяхме в неговия ягуар, но пак бяхме само двамата в

тъмното и гледахме към екрана, както толкова много пъти през онези дни.

Филмът разказваше за двама патрулиращи полицаи от Лос Анджелис. В ролята на новака беше Стейси Кийч, а ветеранът пред пенсия се играеше от Скот. Лентата се отличаваше с неореалистични елементи и голяма част от сцените през първата половина на драмата показваха трудните условия, в които полицаите работеха. Те наистина приличаха на центуриони, наети да въдворяват със сила ред сред населението. Тъй като за оцеляването си можеха да разчитат само един на друг, отношенията им бяха много близки. Във филма Скот беше почти като баща на Кийч и аз се чудех как ли се чувства татко, като го гледа. Той беше живял в Лос Анджелис през 50-те години на миналия век и беше учил три години в Калифорнийския университет в този град. Гледката на широките булеварди с ниски бетонни сгради и вили, кафеникавата мараня над хълмовете, лятната жегла и оранжевите залези му е била нещо близко и познато. Животът в Лос Анджелис обаче не е лек. Затова, когато Скот се пенсионира, решава да си навакса за всичките пропилени в работа години, като направи това, което отдавна е отлагал. Среща се със сина си, на когото, докато е служел в полицията, никога не е имал възможност да отдели нужното време. Оказва се обаче, че синът не желае да разговаря с баща си. Че няма време, което да посвети на своя старец. За бившия полицай не намират време и неговите приятели и колеги. Скот се чувства объркан. Той седи самотен в апартамента си. Отваря едно чекмедже и вади от там пистолет. Тогава баща ми промълви: „О, боже, не!“. В следващия миг се чу изстрел. Камерата показва прозореца с разтворени слънцезащитни капаци, светлината нахлу в стаята, а пистолетът бавно падна от ръката на Скот. Погледнах баща си. Той повтаряше: „Не, не, не...“ Беше се хванал за главата.

Тогава разбрах, че никога няма да преодолее това.

Глава 2

Лошо начало

Не познавам баба си Полин. Починала е девет години преди да се родя, а както я описваше баща ми, съмнявам се, че съм щял да общувам много с нея като дете, ако беше жива. Тринайсетте години на брака ѝ с дядо ми Ърнест без съмнение са били един от най-продуктивните периоди в неговата кариера, но мнението на баща ми за нея никак не беше ласкаво. В едно интервю през септември 1989 г. за списание *Fame* той казва следното за жената, която го е родила: „Мразех тази кучка. Тя бе лишена от майчинско чувство. Никога не показа и капка привързаност към мен. Никога не ме целуна или прегърна“¹. Отношенията между тях очевидно са били напълно прекъснати и докато Грег през целия си живот разсъждаваше върху добрите и лошите страни от характера на баща си, на майка си той така и не прости. Тя го беше изоставила или още по-лошо – никога не го беше чувствала като свой син, не бе проявила никакво внимание към него през детските му години. В повечето случаи бе фаворизирала по-големия си син Патрик, когото свързвала с щастливите години на брака си с Ърнест. Затова Грег бил отгледан от домашната помощница Ада и често прекарвал лятото и коледните празници в нейния дом в северната част на щата Ню Йорк.

Но въпреки това се съмнявам, че Патрик се е отнасял към майка си много по-различно от баща ми Грег. Полин е погребана в гробището „Холивуд Мемориъл“, край което като студент съм минавал хиляди пъти, отивайки на лекции, но влязох там едва когато една приятелка ме помоли да я придружа за няколко часа. „Да си направим пикник на тревата“ – предложи тя.

За пръв път стъпвах в гробище и макар че не можех да приема идеята за пикника, признах пред себе си, че това е едно спокойно и добре поддържано място – то нямаше нищо общо с това, което си представях. Денят беше слънчев и двамата бяхме съвсем сами на поляната. „Да седнем тук“ – каза тя и ми посочи тревиста поляна, на която нямаше надгробни паметници. Сега си мисля, че може и да сме седели върху гроба на баба ми. Години по-късно научих от директорката на музея „Хемингуей – Пфайфър“, д-р Рут Хоукинс, че баща ми и чичо ми така и не си направили труда да поставят паметна плоча за майка си. Те без съмнение са могли да си го позволят, но очевидно са смятали, че Полин не го заслужава. „Не мога да понасям тези ужасни малки деца“² – казала тя веднъж, оправдавайки се за своето отношение към баща ми, а когато починала, очевидно тези ужасни малки деца си намерили далеч по-важни занимания от това да ѝ издигат паметна плоча. Така след смъртта ѝ не останала никаква следа, която да напомня, че там някъде са положени останките на жената, била някога тяхна майка.

Полин била журналист, но за разлика от Ърнест никога не е трябвало да работи за хляба си. Баща ѝ натрупал несметно богатство от фармацевтичната индустрия и тя и сестра ѝ Джини изобщо не са имали финансови проблеми – нещо, за което дядо ми на младини можел само да мечтае. Двете сестри притежавали огромни попечителски фондове, а имали и бездетен чичо, който се грижел за тях като за свои деца. Къщата в Кий Уест, където баща ми и чичо ми са прекарвали своето детство, всъщност е подарък именно от този чичо, Гас Пфайфър – голяма двуетажна, добре вентилирана къща във